

ваше, и са ивакаше по разуменъ отъ други тѣ мѣ челоуѣ-
цы, и има то мѣ са почита твърдѣ, захвати да са вси отъ
Давіда и да са враждѣва. Даде прочее повелѣніе на сына си
Іонадана, и на всички тѣ си отроцы да оумъртѣватъ Давіда.
Но Іонаданъ сынъ Сауловъ защо то твърдѣ любаше Давіда,
рече мѣ: отецъ мой Саулъ ще да тѣ оубіе; съхраниса оубо
забѣтра рано и скрыйса. И азъ ще излѣзѣ на предѣ мѣ и
ще мѣ говорѣхъ заради тебе, и ще видѣ что ще вѣди, и ще
ти. Извѣстѣхъ.

§. 92. Іонафаново ходатайство за Давіда.

Іонаданъ говори за Давіда на Саула добрѣ, и рече мѣ:
О царю! не съгрѣшавай на раба си Давіда, защо то не съ-
грѣши на предѣ ти никакъ и дѣла та мѣ са твърдѣ добри.
Той положи дѣшѣ си и повѣди инопламенника, и избави вси-
чкій Ісраилъ, и всичкій народъ са зарадва: Защо съгрѣша-
вашъ съ кръвъ неповиннѣ? Тога Саулъ послѣша сына си, и
закласа, какъ не ще остави да оумре Давідъ. Іонаданъ при-
зва Давіда, приповѣда мѣ всичко то, и взведе го при Сау-
ла; и вѣше предъ него Давідъ както и по преди. Въ то
врѣмѣ стана потрѣва да вѣди вранѣ на Саула отъ инспла-
менницы тѣ; но Давідъ оукрѣписа и повѣди гы, и изви го-
лѣмо число и загони гы отъ лице то мѣ.

Пакъ доди отъ Бога лѣкавий дѣхъ на Саула, и седѣше
съ копіе въ рѣцѣ си оудомѣ си, а Давідъ играеше съ рѣцѣ
си на прѣдѣ мѣ. Саулъ искаше пакъ второ съ копіе то да
порази Давіда; но той отстѣпи на страни, а копіе то оуда-
ри на стѣнѣ тѣ. И съ тѣхъ ноцѣ избависа Давідъ съ от-
шествіе то си. Саулъ незававно прати стражи тѣ си въ до-
ма мѣ за да го оубіятъ рано, но жена мѣ Мелхола извѣсти
мѣ, и спѣсти го отъ прозореца и извѣгна Давідъ отъ смъртъ
тѣ. А Мелхола рече на Сауловы тѣ вѣстники, какъ Давідъ
е воленъ на одра. Онъ заповѣда да мѣ го принесатъ на од-
ра да го оумертви. Слѣги тѣ отидоха и намѣриха тѣрепо-
гребална наодра и печень (цигеръ) козѣа при възглавница та